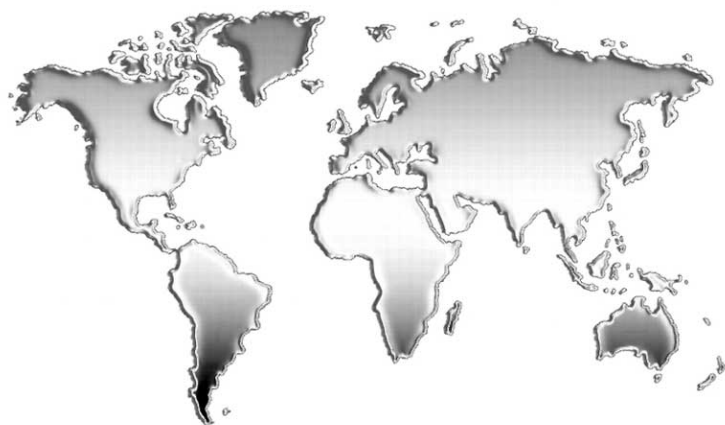

VIJESTI IZ SVIJETA

Adventistička misija za mladež i odrasle

Treće tromjesečje 2026.

INTEREUROPSKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjura Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Cvita Gojević

Lektura
Miroslav Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2026.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

Ovog tromjesečja predstaviti ćemo Intereuropsku diviziju, koja upravlja djelovanjem Crkve adventista sedmoga dana u dvadeset zemalja i područja: Andori, Austriji, Belgiji, Bugarskoj, Češkoj, Francuskoj, Gibraltaru, Italiji, Lihtenštajnu, Luksemburgu, Malti, Monaku, Njemačkoj, Portugalu, Rumunjskoj, San Marinu, Slovačkoj, Španjolskoj, Švicarskoj i Vatikanu. U tom dijelu Europe živi 343 milijuna ljudi, među kojima je 182.411 adventista. To znači da na svakih 1.880 stanovnika dolazi jedan adventist.

Novčana sredstva prikupljena darom trinaeste subote, poznata i kao tromjesečni misijski dar, poduprijet će pet projekata u četiri zemlje: Belgiji, Bugarskoj, Italiji i Rumunjskoj.

Kako bi vaš razred subotnje škole bio što življi i zanimljiviji, nudimo slike, videozapise i druga pomagala uz svako misijsko iskustvo. Dodatne pojedinosti nalaze se uz svaku priču. Slike turističkih znamenitosti i prizora iz predstavljenih zemalja možete pronaći na besplatnim internetskim stranicama za fotografije poput pixabay.com ili unsplash.com. Slike možete pokazati s računala ili mobilnog uređaja dok čitate priču, ili ih ispisati i njima ukrasiti prostoriju subotnje škole ili oglasnu ploču crkve.

Također možete preuzeti zanimljivosti i zbivanja u Intereuropskoj diviziji na bit.ly/eud-2026, te PDF izdanje *Vijesti iz svijeta* na engleskom jeziku na bit.ly/adultmission. Pratite nas na facebook.com/missionquarterlies.

Ne zaboravite preuzeti besplatni videozapis Mission Spotlight s izvješćima iz Intereuropske divizije i drugih područja svijeta. Možete ga preuzeti ili gledati na stranici Adventist Mission na bit.ly/missionspotlight.

Imajte na umu da misijsko iskustvo ne morate čitati doslovno kako je sastavljeno. Slobodno prilagodite sadržaj i jezik prema vašim slušateljima.

Hvala vam što potičete ostale da misle na misiju!

Darom trinaeste subote u ovom tromjesečju želimo doprijeti do novih naraštaja i potaknuti ih na misijsko djelovanje u Intereuropskoj diviziji kroz sljedeće projekte:

- ◆ Dječji vrtić u Sofiji, Bugarska.
- ◆ Zemljište za kamp mladih, crkveni kamp i središte za obuku u Belgiji.
- ◆ Studentski dom u Talijanskom adventističkom sveučilištu Villa Aurora, Firenca, Italija.
- ◆ Škole u Macei i Peretuu, Rumunjska.

4. srpnja Dar novog života Austrija

Bilješka urednika: Iskustvo od ovog tjedna govori o adventističkom školskom imanju Bogenhofen, koje se nalazi u Braunau u Austriji. Učilište uključuje osnovnu i srednju školu te teološki fakultet, koji su 1986. godine primili dio darova trinaeste subote.

Mladić Juergen se loše ponašao i zbog toga je bio izbačen iz srednje škole u Austriji.

Samo godinu dana prije završetka školovanja, Juergena su zamolili da napusti školu zbog njegovog lošeg ponašanja. Srednje škole u Austriji ocjenjuju i ponašanje, a on nije dobio prolaznu ocjenu jer nije poštovao učitelje i jer je često bježao s nastave.

Juergen se pokušao upisati u drugu školu, ali ni to mu nije uspjelo. Ipak, ravnatelj jedne škole imao je razumijevanja.

“Pokušaj se upisati u Bogenhofen,” rekao je. “Možda te oni prihvate.”

Juergen i njegovi roditelji otišli su u Bogenhofen, u adventističko učilište. Budući da je dolazio iz nevjerne obitelji, Juergen je bio iznenađen da ta škola potiče svoje učenike da razviju osobni odnos s Bogom. Nije baš želio ići u tu školu, ali otac mu je rekao neka pokuša.

Juergen je odlučio ostati.

Iako je mogao upisati dvanaesti razred, odlučio je ponovno upisati jedanaesti. Tijekom dvije godine koje je proveo u toj školi, njegov život se umnogome promijenio. Nije to uopće shvatio, ali prestao je jesti svinjetinu i piti alkoholna pića. Nije bio siguran kako se to dogodilo — jednostavno je prestao.

Iako je odlazio na proučavanja Biblije, Juergen nije puno razmišljao o Bogu u srednjoj školi. Ali ipak je nakon završetka škole odlučio upisati zdravstveni program u trajanju od godine i pol u Bogenhofenu. Dok je učio načela dobrog zdravlja, počeo se pitati: *Što ovi adventisti zapravo vjeruju?*

Uzeo je Bibliju i po prvi puta je pročitao od korica do korica. To iskustvo ostavilo ga je s mnogo pitanja, pa je prihvatio ponudu jednog od prijatelja da proučavaju Bibliju zajedno. Ta dva mladića započela su s Danijelovim proročanstvima.

Juergen je bio oduševljen. Vidio je kako se godine podudaraju i da je svako proročanstvo, osim onih koja govore o drugom Kristovom dolasku, već u povijesti bilo ispunjeno. Sve je imalo smisla. *Biblija mora biti istinita!* — zaključio je.

Prihvatanje Boga kao Stvoritelja bio je sljedeći jednostavan korak. Iako članovi njegove obitelji nisu bili vjernici, on nikada u potpunosti nije prihvatio naučavanje teorije evolucije. Dao je svoje srce Bogu i krstio se.

Neki rođaci su mu se rugali kad su saznali da je postao kršćanin. Počeli su ga izazivati pitanjima hoće li sada živjeti kao pustinjač, ili odseliti na selo bez struje i tehnologije. Ali kad su vidjeli promjenu koju je Krist učinio u njegovom životu, njihov stav se promijenio.

Njegov otac nikada nije zažalio što ga je poslao u Bogenhofen, nazivajući to najboljom odlukom u Juergenovom životu. Juergenova majka je danas također dio skupine koja proučava Bibliju.

Juergen, koji danas ima trideset i šest godina, zahvalan je što je imao priliku pohađati adventističku školu.

“Kad sam bio učenik, nisam shvaćao kolika je to prednost,” kaže on. “Sada shvaćam i sretan sam što sam mogao boraviti u Bogenhofenu. To je promijenilo moj život.”

Hvala vam za darove trinaeste subote koji ljude kao što je Juergen pomažu dovesti bliže Kristu. Bogenhofen, koji se

nalazi blizu Braunau u Austriji, primio je dio darova 1986. godine, uz pomoć kojih je sagrađen ženski dom za djevojke. Darovi ovog tromjesečja pomoći će u podupiranju misije diljem Intereuropske divizije.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Austriju na zemljovidu. Zatim pokažite Braunau u blizini sjeverne granice s Njemačkom, gdje se nalazi Bogenhofen.
- ◆ Pogledajte YouTube video: bit.ly/Juergen-EUD.

11. srpnja

Čaj i mobiteli

Austrija

Bilješka urednika: Iskustvo od ovog tjedna zbilo se u zgradi izgrađenoj uz pomoć darova trinaeste subote koji su pomogli da se sagradi ženski internat. Iskustvo se dogodilo u ženskom domu u Bogenhofenu, u adventističkoj školi u Austriji.

Yvonne, upraviteljica ženskog doma u Bogenhofenu, cijnila je pravilo koje je tinejdžerima ograničavalo korištenje mobitela na četrdeset i pet minuta dnevno. Vidjela je koliko mobiteli mogu izazvati ovisnost i primijetila je da to pravilo potiče učenike da provode više vremena zajedno — razgovarajući, smijući se i baveći se zabavnim aktivnostima poput veslanja čamcima na potoku na školskom imanju.

No, također je znala da, gdje god postoje pravila, postoje i učenici koji će ih pokušati prekršiti. Sumnjala je da neke djevojke u domu imaju druge skrivene mobitele, nakon što bi predale svoje prve mobitele. Ali dok god ništa nije vidjela, nije mogla ništa poduzeti.

Jednoga dana je nekoliko djevojaka bilo bolesno u svojim sobama. Te večeri Yvonne im je donijela vrući biljni čaj. Kad je jednoj djevojci donijela čaj u sobu, osjetila je da nešto nije u redu.

Da bi ušla u sobu, Yvonne je morala proći kroz dvojna vrata — vanjska i unutarnja. Pokucala je na vanjska vrata i otvorila ih. Iza unutarnjih vrata čula je zvuk nekakvog kretanja te je zastala, pitajući se što se događa. Kad je otvorila unutarnja vrata, nije našla ništa neobično. Šesnaestogodišnja djevojka ležala je u krevetu. Zahvalila je Yvonne na čaju i upitala: “Kada ćete vi ići spavati? Hoćete li me ponovno doći provjeriti?”

Yvonne je pomislila: Hm, kakva zanimljiva pitanja...

Završila je obilazak ostalih djevojaka i, otprilike deset minuta kasnije, nenajavljeno se vratila u sobu šesnaestogodišnje djevojke. Pokucala je na vanjska vrata, a kad je otvorila druga vrata, vidjela je kako djevojka brzo gura nešto pod pokrivač.

Sada je Yvonne bila uvjerena da nešto nije u redu. Što bi trebala učiniti?

Te noći se u svom domu molila: "Gospodine, pomози mi da pomognem toj djevojci."

U četiri sata ujutro probudila se sa snažnim poticajem da se vrati u djevojčinu sobu. Pomislila je: Zašto? Pa ona spava. Samo ću je probuditi. A zatim joj je došla druga misao: Možda je bolesna.

Yvonne je otišla do te sobe i otvorila vanjska vrata. Ispod drugih vrata vidjelo se svjetlo. Otvorila ih je i vidjela da djevojka leži u krevetu i gleda u mobitel. Tiho zatvorivši vrata, Yvonne je otišla u svoj ured i kleknula na molitvu: "Gospodine, što da učinim?"

Ovaj put osjetila je poticaj da razgovara s djevojkom. Yvonne se vratila u sobu i sljedeća dva sata provela razgovarajući s učenicom. Na kraju njihovog razgovora djevojka je rekla:

"Znate, nisam vam htjela dati svoj drugi mobitel i sve ovo vrijeme sam ga koristila. Ali sad ga se lako mogu odreći jer vidim da vam je doista stalo."

Yvonne je bila presretna. Djevojka je shvatila da Yvonne ne pokušava biti stroga ili neljubazna, nego joj želi pomoći da nadvlada ovisnost o elektronici. U ranim jutarnjim satima toga dana djevojka je predala Bogu vlast nad svojim električnim uređajem.

Hvala vam za vaš dar trinaeste subote koji ljude vodi k Bogu. On nam daje snagu da pobijedimo svaku ovisnost. Bogenhofen, smješten u blizini Braunaua u Austriji, primio je dio darova trinaeste subote 1986. godine za izgradnju ženskog doma u kojem se dogodilo ovo iskustvo.

Darovi od ovoga tromjesečja pomoći će da još više ljudi upozna Boga diljem Intereuropske divizije, koja uključuje i Austriju.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Austriju na zemljovidu. Zatim pokažite Braunau u blizini sjeverne granice s Njemačkom, gdje se nalazi Bogenhofen.
- ◆ Yvonne Seidel je bila važan dio povijesti Bogenhofena. Rođena u Rumunjskoj, služila je ne samo kao dekanica djevojačke škole, već je i pomogla u otvaranju osnovne škole na imanju, kad je imala samo dvadeset i dvije godine. Škola je narasla s početnih šest učenica na više od stotinu. Yvonne je također služila kao kapelanica u Bogenhofenu, što uključuje i teološku školu. Godine 2017. pomogla je u pokretanju Pedagoške škole za obuku učitelja za podučavanje u adventističkim školama.

18. srpnja Savršen spoj Španjolska

Napomena za voditelja subotnje škole: Zamolite dvije osobe, muškarca i ženu, da podijele misijsko iskustvo od ovog tjedna. Mogu se izmjenjivati u iznošenju iskustava Alberta (40) i Ligije (39).

Ligia: Rođena sam u adventističkoj obitelji u Venezueli i odrasla sam izložena učenjima i iskustvima koja su govorila o Bogu. No kad sam imala dvadeset i dvije godine, napustila sam crkvu i ušla u svijet show-businessa i mode. Godinama sam sudjelovala na izborima ljepote kao što su Miss Venezuele, Miss Hawaiian Tropic i Miss Hispano. Radila sam na televiziji, u filmovima i u kazalištu. Pojavljivala sam se u časopisima i modnim katalogima. Imala sam vlastite poslove. Moj život je izvana izgledao savršeno, ali iznutra sam se osjećala prazno.

Albert: Odrastao sam u malom gradu oko 120 kilometara od Barcelone u Španjolskoj. Moja obitelj imala je određenu vjersku pozadinu, ali budući da vjera nije bila središnji dio svakodnevnog života, odrastao sam u prilično nevjerničkom okruženju. Uvijek sam imao duboka pitanja o životu i smrti. Tražio sam odgovore u raznim svjetskim religijama, ali nikada nisam zamišljao da se istina za kojom sam čeznuo može pronaći u Bibliji.

Volio sam arhitekturu, kulturu, putovanja, povijest i otkrivanje svijeta. Ali moj je život bio ispunjen zabavama i površnim vezama koje su me ostavljale nezadovoljnim.

Ligia: I ja sam putovala svijetom. Iako sam bila daleko od Boga, duboko u srcu osjećala sam da ne pripadam svijetu

show-businessa. Znala sam da me Bog štiti, ali mislila sam da je povratak Njemu nemoguć. Moji vikendi bili su ispunjeni događajima, a moj način života bio je daleko od onoga što je Bog želio za mene.

Nakon mnogih neuspjelih veza, uključujući jednu koja je bila posebno bolna, donijela sam korjenitu odluku. Napustila sam karijeru. Ostavila sam sve, uključujući svoje poslove. Moj identitet bio je vezan uz show-business, a sada nisam imala pojma tko sam. U to sam vrijeme živjela u Španjolskoj. Postala sam vrlo tužna i počela tražiti odgovore u knjigama za samopomoć. Tijekom tog postupka načinila sam popis pojmova o kojima se ne može pregovarati za mog budućeg supruga. Prva stavka na popisu bila je da mora vjerovati u Boga.

Albert: Nakon godina zabava i traženja odgovora na pogrešnim mjestima, dotaknuo sam dno. Osjećao sam da moj život treba novo značenje. Postao sam duboko tužan. Moje je srce bilo spremno za nešto novo. I tada su se naši putevi susreli.

Kad smo se upoznali, povezanost među nama bila je trenutačna. Na naše iznenađenje, naši su se razgovori prirodno počeli vrtjeti oko vjere.

Ligia: Na našem drugom sastanku podijelila sam glazbu poznatog adventističkog pjevača u Španjolskoj. To nikada prije nisam učinila ni s kim. Albert je u početku bio začuđen i iznenađen, ali ništa nije rekao.

Naši su razgovori postajali sve dublji. Albert je počeo otkrivati Boga, a ja sam počela ponovno otkrivati Boga kroz osobno iskustvo, a ne samo kroz tradiciju.

Albert: Provodili smo noći plačući, razgovarajući i smijući se — pokušavajući razumjeti kako nas je Bog doveo do tog trenutka. Za Ligiju je to bilo kao povratak kući. Za mene je to bio početak nove stvarnosti za koju nikada nisam mislio da je moguća. Otkriti Boga Biblije činilo se nevjerojatnim. Ali pokazalo se da je to najljepša istina koju sam ikada pronašao.

Ligia: Shvatili smo da naš odnos nije samo između nas dvoje. On je između troje: Alberta, mene i Boga. Od samog početka Bog je bio u središtu, vodeći svaki naš korak. Kad smo shvatili da je On pripremio svrhu i smisao za nas, odlučili smo se zaručiti.

Albert: Krstili smo se, a zatim smo se i vjenčali. Shvatili smo da se sve što smo do tada doživjeli nije dogodilo slučajno.

Sve iz naše prošlosti ostavljalo nas je praznima, ali sada nas Bog ispunjava svojom ljubavlju. Pokazao nam je da svjetovni uspjeh, zabave i površne veze nikada ne mogu ispuniti prazninu koju samo On može ispuniti.

Ligia: Bog nas je izbavio iz svijeta površnosti. Sada smo posvetili svoje živote radu za Njega, pomažući drugima da pronađu istu preobražavajuću ljubav koju smo mi pronašli u Bogu.

Albert: Danas zajedno idemo naprijed u uvjerenju da Bog ide pred nama i vodi nas. Naše je poslanje da podijelimo ovu poruku s ljudima koji, poput nas, traže smisao života.

Ligia: To je naša životna priča: iz svijeta ravno u Božji zagrljaj.

Voditelj: Danas Albert studira vjeru i znanost na Adventističkom fakultetu u Saguntu u Španjolskoj, kako bi on i Ligia mogli još učinkovitije dijeliti Boga sa svjetovnim ljudima. Adventisti sedmoga dana iz cijeloga svijeta pomogli su da Albertovo školovanje bude moguće. Dio jednog od prethodnih darova trinaeste subote, poznatog i kao tromjesečni misijski projekt, pomogao je da se proširi teološki odjel na kojem on studira.

Hvala vam za vaš dar i ovoga tromjesečja. On će podržati nove projekte za širenje Radosne vijesti u pretežito svjetovnim zemljama Intereuropske divizije, uključujući i Španjolsku.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Španjolsku na zemljovidu. Potom pokažite Sagunto, u blizini Valencije, gdje je smješten Adventistički fakultet Sagunto. Taj je fakultet primio dio subotnjoškolskog dara prvog tromjesečja 2020. godine za proširenje teološkog odjela.
- ◆ Posjetite Albertovu i Ligijinu web-stranicu: elcieloalatierra.com

25. srpnja

Enocov san (1)

Španjolska

Enoc je imao osjećaj kao da živi život iz snova u Španjolskoj. Bio je suvlasnik ordinacije za fizikalnu terapiju s poslovnim partnerom u Barceloni, i uživao je u svojoj karijeri više od dvadeset godina. Njegova supruga Ingrid radila je kao fizioterapeutkinja u adventističkom domu za starije osobe. Imali su dva sina i ugodan život.

Zato Enoc nije mogao razumjeti zašto je stalno osjećao poticaj da postane adventistički pastor. Nije želio da Bog pomisli kako je nezahvalan za uspješnu karijeru kojom je bio blagoslovljen. Nije želio reći: "Hvala Ti za sve što si mi dao, ali sada želim postati pastor." Zato se nije molio Bogu u vezi s tom željom, a nije o tome rekao ni Ingrid.

Zatim je došla virusna pandemija Covid-19, i on i njegov poslovni partner morali su zatvoriti ordinaciju na otprilike tri tjedna.

Kad su je ponovno otvorili, Enocova želja da postane pastor postala je još snažnija. Osjećao je kao da ne čini dovoljno za Boga. Razgovarao je o Isusu s nekim pacijentima i molio se s njima, ali nisu svi bili otvoreni za razgovor o Bogu. Enoc je čeznuo da o Isusu govori sve vrijeme. Biti fizioterapeut više mu se nije činilo dovoljnim.

Najbolji trenuci njegova dana bili su oni provedeni s Bogom. Volio je jutarnja bogoslužja i osobno proučavanje Biblije. Primijetio je da se često događalo kako je ono što je ujutro pročitao bilo upravo ono što je neki od njegovih pacijenata toga dana trebao čuti. Neki su ga čak počeli moliti da se moli za njih. Ipak, Enoc se još uvijek nije molio za to da postane pastor. Mislio je: *Moram vršiti Božju volju, a upravo me Njegova volja i dovela u fizikalnu terapiju.*

Ali, svake večeri kad bi došao kući, primjećivao je da Ingrid govori samo o nečem duhovnom, i o molitvama koje je molila s pacijentima.

Napokon je Ingrid rekla: "Moram ti nešto reći. Bog mi je stavio na srce da trebaš ići u Sagunto studirati teologiju i postati pastor."

Adventistički fakultet u Saguntu je mjesto gdje se u Španjolskoj školuju pastori.

Kad je Enoc čuo kako njegova supruga izgovara misli koje je on držao u sebi, ta se zamisao činila još više nemogućom. Imao je posao. On i njegova supruga voljeli su Barcelonu. Njihovi sinovi pohađali su ondje adventističku školu.

Rekao joj je: "Ako je to Božja volja — a ne samo moja želja — On će nam to pokazati."

Ali Ingrid nije odustajala. Svakoga tjedna podsjećala ga je: "Bog mi stalno stavlja na srce da moramo otići u Sagunto."

Enoc bi svaki put odgovorio: "To je nemoguće. Trebamo kuću, posao i novu školu za dječake. Ne bismo trebali gubiti vrijeme razmišljajući o tome."

Jednoga dana Enoc je podijelio svoje osjećaje sa svojim rođakom, koji je bio pastor. Nije namjeravao ništa reći — riječi su jednostavno potekle iz njega. Njegov rođak je obećao da će se za to moliti i dodao: "Ako je to Božja volja, On će ti to pokazati."

Ubrzo nakon toga umro je Ingridin otac, pa je obitelj počela razmišljati o preseljenju, kako bi bili bliže njezinoj majci. Enoc i Ingrid su se molili: "Trebamo li ostati u Barceloni, preseliti se kako bismo pomogli majci, ili otići u Sagunto?"

Ingrid je poslala svoj životopis na nekoliko mjesta u gradu u kojem je živio njezin otac, ali nitko nije odgovorio. U međuvremenu, Enocova ordinacija za fizikalnu terapiju u Barceloni je napredovala. On i njegov poslovni partner čak su se dogovorili da kupe susjednu nekretninu kako bi proširili posao. Dok su prikupljali potrebnu dokumentaciju, poslovni partner ga je iznenada upitao: "Zašto ti nisi pastor?"

Enoc je bio iznenađen. “O čemu ti to govoriš?” rekao je. “Vidim kako razgovaraš o Isusu sa svojim pacijentima”, rekao je njegov poslovni partner. “Očito to voliš. Pa zašto nisi pastor?”

Uskoro nakon toga Enoc i njegova obitelj su se našli na Adventističkom fakultetu u Saguntu — gdje je on upisao studij teologije kako bi postao pastor. To nije bila njihova nakana. Bila je to Božja nakana.

Saznajte što se točno dogodilo u tom iskustvu sljedećeg tjedna.

Jedan od prethodnih darova trinaeste subote pomogao je da se proširi teološki odjel na Adventističkom fakultetu u Saguntu, gdje Enoc sada studira. Drugi je dar pomogao izgraditi ženski dom u kojem Ingrid sada radi.

Kao što su ti darovi načinili veliku razliku u životima Enoca, Ingrid i mnogih drugih, vaš dar ovog tromjesečja može pomoći oblikovati još više života za vječnost. Hvala vam na vašoj velikodušnoj potpori misijskim projektima u Intereuropskoj diviziji, koja uključuje i Španjolsku.

Povezno s iskustvom

- ◆ Pokažite Španjolsku na zemljovidu. Onda pokažite na Sagunto, u blizini Valencije, gdje je smješten Adventistički fakultet Sagunto. Taj je fakultet primio dio darova prvog tromjesečja 2020. godine za proširenje teološkog odjela. Jedan od prijašnjih darova pomogao je i u izgradnji ženskog doma.
- ◆ Pogledajte YouTube video o Enocu: bit.ly/Enoc-E-EUD.

1. kolovoza

Enocov san (2)

Španjolska

Izviještaj od prošlog tjedna: Enoc iz Španjolske imao je osjećaj da živi život iz snova. Bio je suvlasnik uspješne ordinacije za fizikalnu terapiju s poslovnim partnerom u Barceloni. Njegova supruga Ingrid radila je kao fizioterapeutkinja u adventističkom domu za starije osobe. Imali su i dva sina koji su rado pohađali adventističku školu u gradu. Zato nije mogao razumjeti zašto je osjećao snažan poticaj da ode na Adventistički fakultet u Saguntu i studira kako bi postao pastor.

Jednoga dana, dok su on i njegov poslovni partner prikupljali papire za veliko proširenje poslovanja, partner ga je upitao zašto on nije pastor.

Te večeri Enoc je ispričao Ingrid o tom razgovoru. Sljedećega dana trebao je potpisati papire.

Ingrid, koja je već mjesecima nagovarala Enoca da postane pastor, očajnički se molila: “Bože, ne možemo donositi planove na temelju Tvoje šutnje. Možemo krenuti u bilo kojem smjeru, ali molimo Te da to bude Tvoja volja.”

Sljedećega jutra Enoc se probudio i provodio trenutke osobne molitve i pobožnosti. Nakon čitanja Biblije i molitve, otvorio je *Pouke iz Biblije za odrasle* i došao do pouke o Abrahamovoj vjeri. Čitao je kako je Bog pozvao Abrahama da napusti svoju zemlju i ode na mjesto koje će mu On pokazati.

Enoc se pomolio: “Bože, tako je lako kad Ti govoriš na takav način. Mislim da svi želimo čuti izravnu zapovijed od Tebe.”

U sedam sati zazvonio mu je telefon. Bio je to predsjednik Adventističkog koledža u Saguntu.

“Ispričavam se zbog tako ranog poziva”, rekao je predsjednik. “Ali vidim da ste već budni aktivni na WhatsAppu. Moram vas nešto pitati.”

“Što se događa?” upitao je Enoc.

“Slobodno recite *ne*”, odgovorio je predsjednik. “Ali moram vas pitati nešto što mi je Bog stavio na srce. Želimo da vi i vaša supruga dođete u Sagunto. Vi biste služili kao odgajatelj u domu za mladiće, a vaša supruga kao pomoćnica odgajateljice u domu za djevojke. Dat ćemo vam plaću i stan.”

Enoc nije mogao vjerovati svojim ušima. Predsjednik mu je govorio baš kao što je Bog govorio Abrahamu — izravno.

Kad je predsjednik završio opisivati poslove, rekao je: “U redu, sada mi možete reći *ne*. Znam da imate vlastiti posao, ali morao sam pitati.”

Enoc je jedva pronalazio riječi. Na kraju je uspio reći da već godinama sanja o tome da postane pastor, ali to mu se uvijek činilo nemogućim. Sada je predsjednikov poziv izgledao kao da Bog otvara vrata.

Predsjednik je također bio iznenađen.

Nakon poziva, Ingrid je pitala što se dogodilo.

“Predsjednik Adventističkog koledža u Saguntu upravo nas je nazvao”, odgovorio je Enoc. “Želi da dođemo u Sagunto raditi kao odgajatelji.”

Ingrid je počela plakati. Njezina molitva prethodne noći bila je da im Bog otkrije svoju volju. Ali njezina osobna želja nakon nedavne smrti oca bila je preseliti se bliže majci.

“Ne”, rekla je Ingrid. “Želim ići k svojoj majci.”

Rekla je Enocu da joj treba jasan znak od Boga kako bi otišla u Sagunto.

“Zar ne misliš da je ovo što se upravo dogodilo dovoljno?” pitao je Enoc.

“Ne, trebam znak izravno meni”, odgovorila je.

Enoc i Ingrid su se molili. Rekli su Bogu da je Gideon dobio ne jedan, nego dva znaka s ovčjim runom u Knjizi o Sucima 6, i zamolili su Ga da učini isto za njih.

Sljedećega jutra, dok se vozila na posao, Ingrid se molila. Sjetila se biblijske društvene igre koju su ona i Enoc osmislili tijekom izdvajanja u vrijeme pandemije. Poslali su je Odjelu za mlade Adventističke crkve u Španjolskoj, ali mjesecima nisu dobili nikakav odgovor.

Molila se: “Ako me tajnik za mlade nazove u vezi s tom igrom, uzet ću to kao znak da trebamo ići u Sagunto.”

Zatim se predomislila. “To je previše tražiti”, rekla je Bogu. “Nismo dugo razgovarali. Ne mora me nazvati. Samo trebam da mi jasno pokažeš da je to Tvoja volja.”

Trideset minuta kasnije tajnik za mlade poslao joj je poruku: “Nemam ništa konkretno reći o igri. Samo sam htio da znate da je još uvijek razmatramo. To je sve.”

Ingrid je nazvala Enoca. “Idemo u Sagunto”, rekla je.

“Što se dogodilo?” upitao je.

“Reći ću ti večeras kod kuće.”

Danas Enoc i Ingrid žive i rade na Adventističkom fakultetu u Saguntu. Njihova dva sina pohađaju adventističku školu na istom imanju. Enoc, koji je prodao svoj udio u ordinaciji za fizikalnu terapiju, studira teologiju i s radošću govori o Isusu puno radno vrijeme.

“Odlučili smo uvijek biti spremni slušati Božji glas, Njegovu volju i sve ono što od nas traži”, kaže Enoc. “Naši životi ne pripadaju nama. Bog nas je doveo ovamo i odsad ćemo ići kamo god nas On pošalje.”

Dio jednog od prethodnih darova trinaeste subote bio je namijenjen Adventističkom fakultetu u Saguntu za proširenje teološkog odjela na kojem Enoc studira. Drugi dar pomogao je izgraditi ženski dom u kojem Ingrid radi.

Kao što su ti darovi donijeli veliku promjenu u životima Enoca, Ingrid i mnogih drugih, vaš dar ovog tromjesečja može pomoći oblikovati mnoge živote za vječnost. Hvala vam na vašem velikodušnom daru za misijske projekte u Intereuropskoj diviziji, koja uključuje i Španjolsku.

Povezno s iskustvom

- ◆ Pokažite Španjolsku na zemljovidu. Zatim pokažite Sagunto, blizu Valencije, gdje je smješten Adventistički teološki fakultet. Taj je fakultet primio dio darova prvog tromjesečja 2020. godine, za proširenje teološkog odjela. Jedan od prijašnjih darova također je pomogao u izgradnji ženskog doma.
- ◆ Pogledajte YouTube video o Enocu: bit.ly/Enoc-E-EUD.

8. kolovoza

Nedostižna građevinska dozvola

Bugarska

Da bi se u Bugarskoj izgradila bilo kakva zgrada, dakako, potrebna je građevinska dozvola.

Građevinsku dozvolu izdaju čelnici grada. Budući da su adventisti sedmog dana namjeravali sagraditi veliku crkvu u glavnom gradu zemlje, Sofiji, trebali su dobiti građevinsku dozvolu, koju potpisuje ovlašteni glavni gradski arhitekt.

Da bi se dobio njegov potpis, trebalo je zakazati osobni sastanak s tim glavnim arhitektom. No on nije bio dostupan svaki dan. Dolazio je u ured potpisivati građevinske dozvole samo jedno poslijepodne mjesečno.

Osim toga, sastanci su se mogli zakazati samo telefonom. Nije bilo dopušteno dogovarati ih osobno.

Zadatak da nazove tajnicu glavnog arhitekta i zatraži termin pao je na Ivu, tajnicu u upravi Crkve adventista sedmoga dana u Bugarskoj.

Taj zadatak nije bio jednostavan. Kad je Iva nazvala tog određenog dana prvoga mjeseca, telefonska linija bila je stalno zauzeta. Drugoga mjeseca linija je bila slobodna, ali se nitko nije javljao. Trećega i četvrtoga mjeseca linija je ponovno bila zauzeta.

Na kraju je predsjednik Adventističke crkve u Bugarskoj osobno otišao u ured glavnog arhitekta kako bi objasnio o čemu je riječ.

“Ne možete dogovoriti sastanak dolaskom ovamo”, rekla je tajnica. “Morate nazvati telefonom.”

Tada je predsjednik nazvao Ivu iz ureda glavnog arhitekta i rekao:

“U uredu sam. Molim te nazovi tajnicu gradskog arhitekta sada.”

Iva je zvala i zvala, ali nitko se nije javljao. Telefon je zvonio i zvonio. Predsjednik ga je mogao čuti. Tajnica ga je mogla čuti. Ali nitko se nije javljao.

Obeshrabrena, Iva je nazvala predsjednika i rekla: “Molim vas, nazovite je sami.”

I on je to učinio. Stojeći upravo ispred tajnice, nazvao je njezin uredski telefon — ali ona se nije javljala.

Tada su adventisti počeli sumnjati da netko drugi želi kupiti njihovo zemljište. Zemljište koje su kupili za Adventističku crkvu u zapadnom dijelu Sofije bilo je na izvanredno dobrom položaju — odmah pokraj ulaza u podzemnu željeznicu. S jedne strane buduće crkve nalazio se veliki trgovački centar. S druge strane prolazila je glavna tramvajska linija. Vjerojatno se netko nadao da će adventisti odustati i prodati zemljište po niskoj cijeni.

Adventisti su počeli usrdno moliti Boga za izgradnju svoje crkve. Molili su dvadeset i pet godina.

Napokon je u Sofiji na dužnost stupio novi glavni arhitekt i potpisao dugoočekivanu građevinsku dozvolu. Izgradnja crkve započela je u listopadu 2024. godine, uz pomoć darova trinaeste subote iz cijelog svijeta, poznatog i kao tromjesečni dar za misijske projekte.

“Drago nam je što su se naše molitve nakon dvadeset i pet godina ostvarile”, kaže Marian, starješina crkve.

Adventistička crkva na zapadu Sofije trenutačno je u izgradnji zahvaljujući potpori velikodušnih darovatelja iz cijeloga svijeta koji su dali priloge u prvom tromjesečju 2020. godine.

Ovog tromjesečja i vi možete pomoći u propovijedanju Radosne vijesti o skorom Isusovom dolasku u Bugarskoj. Dio darova podržat će adventistički vrtić Cvetna nadažda (Obojena nada), koji će se preseliti iz iznajmljenog prostora u vlastitu zgradu u Sofiji.

Hvala vam na vašem velikodušnom daru!

Povezno s iskustvom

- ◆ Pokažite Bugarsku na zemljovidu. Onda, pokažite na glavni grad, Sofiju, gdje se nalazi posjed Adventističke crkve u zapadnom dijelu grada, i vrtić Cvetna nadažda.
- ◆ Pogledajte YouTube video o Marianu: bit.ly/Marian-EUD.
- ◆ Adventistička crkva kupila je zemljište 2000. godine, ali je napredak bio u zastoju čak do listopada 2024. godine. Tijekom tog vremena zajednica je održavala bogoslužje na raznim unajmljenim mjestima. Neko su vrijeme dijelili prostor s drugom adventističkom zajednicom i naizmjenično ga koristili. Kasnije su se preselili u drugi kat društvenog centra. Posjećenost je stalno rasla — uključujući četrdesetero djece, i zajednica je bila oduševljena što je konačno imala veći prostor za bogoslužje i služenje društvenoj zajednici preko tjedna.

15. kolovoza

Prvi adventistički vrtić

Bugarska

Napomena urednika: Misijsko iskustvo od ovog tjedna govori o adventističkom vrtiću Cvetna nadežda (Obojena nada) u Sofiji, u Bugarskoj. Vrtić će dobiti dio darova trinaeste subote od ovoga tromjesečja, koji se prikuplja kao tromjesečni dar za misijske projekte.

Marijin sin imao je tri godine, a ona ga nije željela poslati u državni vrtić u Bugarskoj. No nije bilo drugih mogućnosti. Nije bilo adventističkih vrtića i nije znala što učiniti.

Brige su ispunjavale Marijine misli danju i noću dok se njezin roditeljni dopust bližio kraju. Bugarska ima velikodušnu politiku roditeljnog dopusta, i ona je mogla ostati kod kuće sa sinom pune tri godine. Ali uskoro se morala vratiti na posao u financijsku ustanovu. Iako je voljela svoje kolege i bila zadovoljna plaćom, nije se osjećala ugodno slati sina u javni vrtić.

Napokon se jedne večeri, očajna, obratila mužu i pitala: “Što trebam učiniti? Uskoro se moram vratiti na posao.”

On ju je ozbiljno pogledao i odgovorio: “Kad ćeš shvatiti da Bog želi da sama nešto učiniš?”

Te su riječi iznenadile Mariju. Bilo je to kao da čuje Božji glas. Znala je da je suprug u pravu. Trebala je otvoriti prvi adventistički vrtić u Bugarskoj. Ali kako? Bila je 2016. godina i u Bugarskoj nije bilo adventističkih škola bilo koje vrste.

Kad je to svoje viđenje podijelila s članovima svoje mjesne crkve, neki su izrazili sumnju da bi takav vrtić mogao uspjeti.

“Ne gubi vrijeme”, govorili su joj. “To nije moguće. Svi vrtići i škole u Bugarskoj su besplatni. Pa tko bi plaćao da pošalje dijete u vrtić?”

Ali samo tri mjeseca kasnije, vrtić Cvetna nadažda otvorio je svoja vrata. Trebalo joj je šest tjedana da pronađe odgovarajuće mjesto. Sa svojim trogodišnjim sinom, Marija je obilazila moguća mjesta po glavnom gradu Bugarske, Sofiji. Tražila je posvuda, osim u svojoj četvrti. Željela je da mjesto bude pogodno za sve suradnike koje je okupila, a ne samo petnaest minuta hoda od njezine kuće.

Nitko joj nije želio iznajmiti prostor. Kad bi vlasnici zgrada čuli da želi otvoriti vrtić, odmahivali bi glavom i govorili: "Ne." Nisu željeli malu djecu koja bi mogla oštetiti njihove zidove.

Marija je postajala očajna. Nije razumjela Božju volju niti zašto ne uspijeva pronaći prostor.

Samo šest tjedana prije planiranog otvaranja vrijeme je istjecalo. Marija se ponovno molila i rekla u sebi: "Počet ću tražiti i bliže svojoj kući."

Tada je vidjela oglas za kuću u ulici nedaleko od nje. Čim je ugledala zgradu, znala je da je to mjesto koje je Bog pripremio. Molila se da i vlasnica osjeti isto uvjerenje.

Vlasnica je bila otvorena za njezinu zamisao, pa je Marija pozvala svoje suradnike da dođu pogledati kuću. Svidjela im se, a vlasnici su se svidjeli svi ti ljudi. Vlasnica je pristala iznajmiti kuću i čak im ponudila značajan popust, razumijevajući da je vrtić novi projekt s malo novčanih sredstava i bez jamstva o zaradi.

Prije potpisivanja ugovora Marija je znala da mora reći vlasnici da će se u vrtiću poučavati adventističke vrijednosti. Pitala se kako će ona odgovoriti, jer pojedini Bugari na adventiste gledaju s prijezirom, smatrajući ih sljedbom.

Na dan kada je došla potpisati ugovor, Marija je ušla u kuću i vidjela vlasničinu muža kako sjedi u naslonjaču i čita Bibliju. Bila je iznenađena. Ispostavilo se da je on umirovljeni profesor religije i filozofije.

Marija je zatim sjela za stol. Vlasnica ju je pogledala i rekla:

"Vi ste adventistica sedmoga dana, zar ne?"

Marija je bila još više iznenađena. Kako je to znala?

Vlasnica je pronašla stranicu vrtića na društvenim mrežama i saznala da je povezan s Adventističkom crkvom. Imala je vrlo dobro mišljenje o adventistima. Kao učiteljica klavira tijekom godina je poučavala mnogo adventističkih učenika. Rekla je da joj je drago povjeriti svoju kuću adventističkom vrtiću.

Vrtić je otvoren 15. rujna 2016. godine. Bog je blagoslovio taj pothvat i dvije godine kasnije otvoren je i drugi vrtić pod istim imenom na novom mjestu. Danas jedan vrtić ima upisano šesnaestero djece, a drugi četrnaestero.

Do danas Marija i vlasnica zgrade prvog vrtića održavaju toplo prijateljstvo. Svaki put kad razgovaraju, vlasnica dodaje: "Vi ste vrlo posebni. Bog djeluje u vašem životu."

Marija i njezini suradnici redovito se mole za vlasnicu i njezinog muža.

"Oni nemaju vlastitu djecu", kaže Marija. "Iznajmljivanje te zgrade daje im osjećaj smisla i ispunjenja. Uvijek nas podržavaju. Znamo da Bog ima nakanu za njihov život preko nas, i nastavljamo se moliti za njih."

Dio darova ovoga tromjesečja omogućit će vrtiću Cvetna nadažda da se iseli iz jednog od iznajmljenih prostora i preseli se u vlastitu zgradu u Sofiji. Hvala vam što sudjelujete u ovom projektu koji mijenja živote u Bugarskoj.

Povezno s iskustvom

- ◆ Pokažite Bugarsku na zemljovidu. Potom pokažite na glavni grad Sofiju, u kojem se nalazi posjed vrtića Cvetna nadažda.
- ◆ Marijin sin je u međuvremenu prešao u osnovnu školu, ali njezina petogodišnja kći sada pohađa taj vrtić.
- ◆ Pogledajte video o osnivačici vrtića: bit.ly/Maria-YA-EUD.

22. kolovoza

Sofijina omiljena knjiga

Bugarska

Napomena urednika: Misijsko iskustvo od ovog tjedna govori o adventističkom vrtiću zvanom Cvetna nadažda (Obojena nada) u glavnom gradu Bugarske, Sofiji, koji će primiti dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja.

Djevojčica Sofija je bila vrlo pametno i pažljivo dvogodišnje dijete. Kod kuće u Bugarskoj nikada nije čula za Boga, jer se njezini roditelji nisu zanimali za vjeru. Ipak, čuli su dobre glasove o adventističkom vrtiću u glavnom gradu Bugarske, Sofiji, i bili su uvjereni da bi njihova djevojčica Sofija trebala pohadati taj vrtić.

Sofija se odmah zaljubila u biblijske događaje koje je svakog jutra slušala u vrtiću. Upijala ih je i uskoro je mnoge od njih znala napamet.

Kad je navršila tri godine, već je mogla povezivati biblijske usporedbe i događaje. Jednoga dana odgajateljica je čitala događaj o Samsonu i govorila o tome kako su zli Filistejci uhvatili Samsona i bacili ga u tamnicu.

“O, Filistejci!” uskliknula je Sofija. “Filistejci su narod iz kojeg je došao Golijat.”

I bila je u pravu! Filistejci koji su zarobili Samsona pripadali su istom narodu iz kojeg je kasnije potekao div Golijat u vrijeme kralja Šaula i Davida.

Sofijino zapažanje zadivilo je njezinu odgajateljicu. Doista je bila izvanredna mala djevojčica.

Jednoga dana Sofijina majka poslala je odgajateljici fotografiju Sofije kako razgleda dječju knjigu s poukama adventističke subotnje škole. Odgajateljica se iznenadila jer ona nije dala tu knjigu njihovoj obitelji.

“Gdje ste dobili tu knjigu?” upitala je odgajateljica.

Ispostavilo se da je nepoznata osoba darovala knjigu Sofiji u trgovačkom centru.

Sofiji se ta knjiga s poukama iz subotnje škole jako sviđala. Ali njezina omiljena knjiga bila je dječja Biblija koju joj je odgajateljica dala u vrtiću. Donijela ju je kući i svaki dan gledala njezine šarene slike. Dok je listala stranice, prisjećala se biblijskih događaja o kojima je slušala u vrtiću.

Jednoga dana odgajateljica je primijetila da Sofija po vrtiću nosi drugu Bibliju — malu, crvenu knjigu — u rukama. Nosila ju je sa sobom cijeli dan.

Napokon ju je odgajateljica upitala: “Kako to da ovu Bibliju nosiš posvuda sa sobom?”

“To je moja omiljena knjiga”, odgovorila je Sofija. “Žao mi je što je nemam kod kuće. Sada idem baki i morat ću se oprostiti od ove knjige.”

Odgajateljica se iznenadila. Znala je koliko Sofija voli svoju dječju Bibliju kod kuće. Mala crvena Biblija imala je vrlo sitna slova i nije sadržavala tako lijepe slike kao dječja Biblija. Ali toga je dana mala Sofija odlučila da joj je crvena Biblija najdraža — i nije se htjela rastati od nje.

Kad je toga poslijepodneva odlazila iz vrtića, odgajateljica joj je poklonila malu crvenu Bibliju. Sofija je bila presretna! Odnijela ju je kući, a zatim ju je toga vikenda ponijela i k baki.

“Radujem se sve vrijeme pratiti kako će se Sofija razvijati”, kaže njezina odgajateljica Marija. “Ona je vrlo duboko povezana s Bogom. Danas se tijekom našeg jutarnjeg bogoslužja molila za naš grad i za biljke u našem vrtiću.”

Dio darova od ovoga tromjesečja omogućit će vrtiću Cvetna nadažda da se iz iznajmljenog prostora preseli u vlastitu zgradu u Sofiji. Više od polovice djece koja pohađaju vrtić dolazi iz obitelji koje nisu dio Adventističke crkve. Neki čak niti ne vjeruju u Boga.

Hvala vam na vašoj velikodušnoj potpori tom projektu koji mijenja živote u Bugarskoj.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Bugarsku na zemljovidu. Potom pokažite na glavni grad Sofiju, u kojem se nalazi vrtić Cvetna nada.
- ◆ Pogledajte video s učiteljicama Marijom i Sofijom: bit.ly/Sophia-EUD.

29. kolovoza 2026.

Bog ne radi pogreške

Bugarska

Napomena urednika: Misijsko iskustvo od ovog tjedna govori o adventističkom vrtiću zvanom Cvetna nadažda (Obojena nada) u glavnom gradu Bugarske, Sofiji, koji će primiti dio darova trinaeste subote od ovog tromjesečja.

Odgajateljica je pomislila da su otac i majka možda pogriješili kad su stigli u adventistički vrtić. Otac je bio prekriven tetovažama od glave do pete, a majka je nalikovala manekenki ili kraljici ljepote. Otac i majka tražili su mjesto gdje bi mogli upisati svojeg sina, Gogija. Odgajateljica se borila s porivom da im kaže kako taj vrtić možda nije najbolje mjesto za njihovo dijete. Tiho se moleći, odlučno je odbacila svoje predrasude utemeljene na vanjskom izgledu roditelja. Zatim im je rekla da u vrtiću rade adventistički učitelji koji djecu uče da vole Isusa.

“Da, da”, odgovorili su roditelji oduševljeno. “Želimo upisati svojeg sina u vaš vrtić.”

Gogi je imao razvojne poteškoće. Kad je stigao, nije mogao ragovarati s drugom djecom i samo je ispuštao čudne glasove. Njegovo ponašanje bilo je tipično za autističnu djecu. Učiteljica se mnogo dana molila za Gogija i mnogo radila s njim kako bi razvila njegov govor i društvene vještine.

Kako je vrijeme prolazilo, odgajateljica je saznala da je Gogijeva majka do kraja posvećena svojem sinu i vrlo odana vrtiću. Željela joj je pomoći na svaki mogući način. Na odgajateljici iznenađenje, ta je majka, koja je izgledala poput manekenke, počela pratiti rasprodaje u supermarketima kako bi kupila najbolje potrepštine po najpovoljnijim cijenama i pomogla vrtiću da uštedi novac.

Majku je brinuo Gogijev razvoj, pa se odgajateljica počela redovito sastajati s njom kako bi razgovarale o njezinim brigama, i ponudila joj je smjernice kako da mu pomogne kod kuće. Tijekom sljedećih mjeseci Gogi je počeo govoriti i pokazivati druga poboljšanja. Odgajateljica i majka razvile su iskreno prijateljstvo. Odgajateljica je saznala da Gogijev otac radi kao tjelohranitelj za jednog bugarskog gangstera.

Učiteljica se nastavila moliti za Gogija i njegovu obitelj.

Jednog jutra učiteljica je primila video poruku od majke. Gogi je bio bolestan kod kuće, a u videu je rekao: "Mama, vrijeme je za duhovni doručak!"

U vrtiću je učiteljica jutarnje bogoslužje nazivala "duhovnim doručkom". Sada je Gogi želio imati jutarnje bogoslužje sa svojom majkom kod kuće. U videu je Gogi pjevao kršćansku pjesmu, poput onih koje su pjevali tijekom jutarnjih bogoslužja u vrtiću. Zatim je, držeći svoju dječju Bibliju — dar vrtića — pokazao majci događaj koji je želio da mu majka pročita.

Majka je rekla učiteljici da je oduševljena. Učiteljica je također bila presretna. Shvatila je da je majka sve više otvorena za nauk o Bogu, pa joj je počela držati biblijske pouke. Život u Gogijevu domu se promijenio. Otac je prestao jesti meso. U vrtiću su djeca dobivala zdrave obroke, a Gogi je počeo odbijati meso kod kuće. Tako je cijela obitelj prestala jesti meso. Majka je rekla da se otac osjeća zdravije bez mesa.

Zatim je otac dao otkaz na poslu tjelohranitelja, i upisao školu kako bi postao učitelj tjelesne i zdravstvene kulture. Kasnije se obitelj preselila u drugi grad u kojem je otac predavao tjelesni odgoj. No učiteljica i majka ostale su u vezi.

Danas je Gogi u četvrtom razredu i odličan je učenik. Majka se želi krstiti, ali najprije ona i otac namjeravaju stupiti u brak. Živjeli su u izvanbračnoj zajednici, a sada žele svoju vezu učiniti službenom pred Bogom i državom. U međuvremenu se majka zaposlila kao kozmetičarka, te otvoreno dijeli svoju ljubav prema Isusu sa svojim klijenticama. Vrtić

joj je poslao mnogo Biblija i drugih knjiga koje im može dijeliti. Njezin životni san je postati misionarka.

Učiteljica sada jasno vidi: Bog nije pogriješio kad je doveo oca i majku u adventistički vrtić. Učinio je čudo. Ta odluka zauvijek je promijenila njihove živote.

Dio darova od ovoga tromjesečja omogućit će vrtiću Cvetna nadežda u Bugarskoj da se preseli iz unajmljenog prostora u vlastitu zgradu u Sofiji. Više od polovice djece koja pohađaju vrtić dolazi iz obitelji koje nisu članovi Adventističke crkve. Neki niti ne vjeruju u Boga. Hvala vam na vašoj velikodušnoj potpori tom projektu koji mijenja živote u Bugarskoj.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Bugarsku na zemljovidu. Potom pokažite na glavni grad Sofiju, gdje se nalazi vrtić Cvetna nadežda.
- ◆ Pogledajte video osnivačice Marije koja objašnjava djeci važnost duhovnog doručka: bit.ly/Maria-C-EUD.

5. rujna 2026.
Razbijena šalica
Bugarska

Napomena urednika: Misijsko iskustvo od ovog tjedna govori o adventističkom vrtiću zvanom Cvetna nadažda (Obojena nada) u glavnom gradu Bugarske, Sofiji, koji će primiti dio darova trinaeste subote od ovoga tromjesečja.

Dani je imala samo godinu i devet mjeseci kad ju je majka dovela u adventistički vrtić u Sofiji, u Bugarskoj. Majka je bila trudna i uskoro je trebala roditi drugo dijete, pa joj je bila potrebna pomoć oko čuvanja male Dani. Iako majka nije bila adventistica i pripadala je drugoj kršćanskoj crkvi, vjerovala je da će učitelji u adventističkom vrtiću pomoći Dani da zavoli Isusa.

Dani je odmah zavoljela biblijske događaje koje je slušala u vrtiću, i odgajatelje koji su se trudili oko nje. I majka i ostatak obitelji brzo su zavoljeli vrtić i njegovo osoblje. Danini roditelji, bake i djedovi, ujaci, tetke i ostali pripadnici šire obitelji postali su najveći podržavatelji vrtića na društvenim mrežama, redovito označavajući da im se sviđaju objave i stavljajući svoje komentare.

Jednoga dana Danina je majka došla u vrtić s neobičnim zahtjevom. Zamolila je učitelje da im pomognu pronaći mjesto za proslavu Daninog rođendana na koji su željeli pozvati mnogo gostiju, i trebali su velik prostor. Učitelji su pristali pomoći, pa je obitelj na kraju upriličila proslavu u sjedištu Adventističke crkve u Bugarskoj. Tako je jedna pobožna kršćanska obitelj iz druge crkve proslavila rođendan svoje djevojčice u konferencijskoj dvorani nacionalnog sjedišta Adventističke crkve. Učitelji iz vrtića pomogli su da se održi slavlje i uključili

su mnoge duhovne sadržaje kako bi goste podsjetili na Isusovu ljubav.

Sva djeca, roditelji, bake i djedovi te ostali članovi obitelji koji su prisustvovali bili su duboko dirnuti i sretni. Nakon toga Danina obitelj je počela čitati adventističke knjige, uključujući knjigu *Isusov život (The Desire of Ages)*, spisateljice Ellen G. White.

S vremenom je Dani narasla i napustila vrtić kako bi krenula u prvi razred osnovne škole. Ipak, ona i njezina obitelj ostali su u bliskoj vezi s vrtićem i učiteljima. Proučavaju Bibliju i doživljavaju je na nov način.

Godinu dana nakon što je Dani napustila vrtić, majka je jedne večeri u deset sati nazvala osnivačicu vrtića s hitnom molbom. Rekla je da je Dani razbila svoju čašu i da je potpuno slomljena i da plače, te ju je pitala može li ikako pomoći. Naime, svako dijete u vrtiću dobiva staklenu čašu za piće s upisanim svojim imenom i ručno nacrtanom slikom koju izrađuje osnivačica vrtića, Marija. Djeca te čaše jako cijene, i kad napuste vrtić, nose ih kući kao uspomenu. Dani je razbila svoju čašu, predmet koji ju je osjećajno vezivao s vrtićem.

Marija joj je uskoro poslala novu čašu kurirskom službom, u grad u kojem je Dani tada živjela, a u paket je uključila i nekoliko kršćanskih knjiga.

“Vidimo trag koji Bog ostavlja u umovima djece”, kaže Marija. Ona s radošću prati što Bog namjerava učiniti dalje u životu Dani i njezine obitelji.

Dio darova od ovoga tromjesečja omogućit će vrtiću Cvetna nada da se iz unajmljenog prostora preseli u vlastitu zgradu u Sofiji, u Bugarskoj. Više od polovice djece koja pohađaju vrtić dolazi iz obitelji koje nisu članovi Adventističke crkve, a neki čak ni ne vjeruju u Boga. Hvala vam na vašoj velikodušnoj potpori tom projektu koji mijenja živote u Bugarskoj.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Bugarsku na zemljovidu. Potom pokažite na glavni grad, Sofiju, u kojem se nalazi vrtić Cvetna nada.
- ◆ Pogledajte video osnivačice Marije: bit.ly/Maria-YA-EUD

12. rujna 2026.

Učiteljica koja je plakala

Bugarska

Misijsko iskustvo od ovoga tjedna govori o projektu koji će dobiti dio darova trinaeste subote od ovoga tromjesečja.

Jedna adventistica nazvala je telefonom osnivačicu vrtića Cvetna nadažda (Obojena nada) u Sofiji, u Bugarskoj, kako bi joj preporučila jednu novu učiteljicu.

“Ako vrtić ima slobodno mjesto, vrijedilo bi to razmotriti”, rekla je adventistica. Vrtić je imao i više nego dovoljno učitelja, ali osnivačica vrtića, Marija, je tijekom godina od otvaranja vrtića naučila da Bog nikada ne daje ništa nepotrebno. Naučila je slušati Njegov glas i tražiti Njegovu volju. Zato je rekla:

“Trenutno nam ne treba dodatna učiteljica, ali rado bih se sastala s Tanjom.”

Tijekom razgovora za posao Marija je pitala Tanju je li Isusova sljedbenica. Tanja je odgovorila da se njezin suprug prije nekoliko mjeseci pridružio Adventističkoj crkvi, te da je ona bila bijesna zbog toga. Nije razumjela zašto bi subote trebao provoditi u crkvi, umjesto s njom, posebno zato što ga je posao većinu tjedna držao podalje od kuće. Odbijala je njegove pozive da čita Bibliju ili pođe s njim u crkvu.

Marija je Tanji ispričala o vrtiću, objasnivši da ga je osnovala 2016. godine i da sada ima oko tridesetero djece na dva mjesta u gradu Sofiji.

Također je opisala u što adventistički učitelji vjeruju i kako rade. Osjetila je da je Tanja otvorena za duhovna pitanja. Razgovor se zatim okrenuo izazovima s kojima se vrtić suočavao i kako je Bog sve čudesno vodio.

Osjetivši poticaj da pozove Tanju da se zaposli, Marija joj je ponudila posao na pola radnog vremena. Dva dana kasnije Tanja je nazvala i prihvatila posao.

Mjesec dana kasnije Marija je saznala ostatak priče. Tanja joj je rekla da je nakon njihovog razgovora počela plakati i da se nije mogla svladati. Njezin suprug Denislav čekao ju je u automobilu, dok je ona sjedila pored njega i plakala trideset minuta. On se samo smiješio, osjećajući da Sveti Duh djeluje na njezino srce.

Tanja je rekla Mariji da se tijekom razgovora u njezinu srcu pojavila želja da živi život vjere poput Marijinog. Zatim je, dok je izlazila iz vrtića, osjećala kao da sunce sja na nju na potpuno novi način. Po prvi puta u životu osjetila je da je Bog voli. Kad je napokon obrisala suze u automobilu, obećala je Denislavu da će s njim poći u crkvu u subotu. Održala je svoje obećanje.

Marija je počela proučavati Bibliju s Tanjom, a devet mjeseci kasnije Tanja je predala svoje srce Isusu i krstila se. Denislav je bio oduševljen.

Tanja je objasnila Mariji da je dio svoje priče zadržala za sebe. Dva dana nakon razgovora za posao, bivši poslodavac ju je nazvao i ponudio joj suvlasništvo nad jednim vrtićem. Imala bi visoku plaću i potpunu slobodu da zaposli vlastite suradnike i oblikuje njegov program. Ponuda je bila primamljiva. No Tanja je odvagnula svoje mogućnosti i shvatila da bi izgubila nešto neprocjenjivo kada bi prihvatila ponudu. Zato je nazvala Mariju i prihvatila honorarni posao. Danas Tanja vodi drugi vrtić, dok Marija i dalje vodi prvi. Osim toga, Tanja i Denislav postali su osnivači novih crkvenih zajednica. Vidjevši potrebu za adventističkom prisutnošću u jednom dijelu Sofije, pokrenuli su tamo evangelizacijski program i osnovali crkvu.

“Tako je divno znati da ništa ne možeš učiniti sâm”, kaže Marija. “Isus je rekao: ‘Bez mene ne možete učiniti ništa.’ Ali kad počivaš u Njegovim rukama i dopustiš Mu, On čini čuda.”

Dio darova ovoga tromjesečja omogućit će vrtiću Cvetna nada u Bugarskoj, da se iz jednog iznajmljenog prostora preseli u vlastitu zgradu u Sofiji. Više od polovice djece koja pohađaju vrtić dolazi iz obitelji koje nisu članovi Adventističke crkve. Neki čak ne vjeruju u Boga. Hvala vam na velikodušnoj podršci tom projektu koji mijenja živote u Bugarskoj, kao i drugim projektima koji će dobiti dio novca od darivanja trinaeste subote ovog tromjesečja. Ostali projekti u Intereuropskoj diviziji uključuju dvije škole u Rumunjskoj; kamp za mlade, crkveni kamp i središte za obuku u Belgiji; te studentski dom na talijanskom Adventističkom sveučilištu Villa Aurora u Firenci, Italiji.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Bugarsku na zemljovidu. Potom pokažite na glavni grad, Sofiju, u kojem se nalazi vrtić Cvetna nada.
- ◆ Pogledajte video osnivačice Marije: bit.ly/Maria-YA-EUD.
- ◆ Vrtić uvijek teži imati jednu učiteljicu koja nije adventistica. “Iako prije svega radimo s djecom i njihovim roditeljima, u našem timu imamo i jednu učiteljicu koja još uvijek nije adventistica”, kaže Marija. “Uvijek je tako. Te su učiteljice također naša misija.”

19. rujna 2026.

Ravnateljica dvama roditeljima

Rumunjska

Napomena urednika: Misijsko iskustvo od ovoga tjedna dolazi iz adventističke osnovne škole u Macei, u Rumunjskoj, koja će primiti dio darova trinaeste subote od ovoga tromjesečja.

Prije nego što je jedna majka stigla u ured ravnateljice adventističke škole u Macei, već je bila odlučila što će reći.

“Došla sam ispisati svojeg sina iz vaše škole”, rekla je. “Rastajem se od supruga i već sam se preselila u drugi grad. Svakodnevno putovanje od našeg novog doma do ove škole bilo bi predaleko.”

Ravnateljici Cameliji bilo je žao čuti da majka želi premjestiti osmogodišnjeg Antonija u državnu školu. Osjetila je poticaj i postavila joj je jedno pitanje.

“Možete li dovesti svojeg supruga i ponovno doći k meni?” upitala je.

Majka je pristala i ubrzo se vratila s ocem.

“Vaša rastava bi bila veliki gubitak”, rekla im je ravnateljica Camelia. “Antonio bi izgubio svoje roditelje, a izgubio bi i svoju školu.”

Majka je bila vrlo uznemirena zbog braka i nastojala je da se rastave. Ali otac je izrazio spremnost da ostanu zajedno. Ravnateljica Camelia znala je da ni jedno od njih ne ide redovito u crkvu, pa im je govorila iz Biblije. Rekla je da je Bog ustanovio brak u Edenskom vrtu, i da ne odobrava rastavu. Navela je Isusove riječi: “Što je, dakle, Bog združio, čovjek neka ne rastavlja.” (Matej 19,6)

“Rastava nije dio Božje nakane”, rekla je ravnateljica Camelia. “To je Sotonin plan, jer želi uništiti obitelji. On zna

da će razvedenom roditelju biti osobito teško samom se nositi sa životnim izazovima.” Majka i otac su pozorno slušali.

“Imam jedan prijedlog”, nastavila je ravnateljica Camelia. “Umjesto da se svađate, pokušajte jedno drugome reći nešto što cijenite kod onog drugog. Razmislite što volite kod svoje supruge. Koje dobre osobine ima? A koje dobre osobine ima vaš suprug? Što vam se sviđa kod njega?”

Majka je pristala pričekati s konačnom odlukom o ispisi- vanju Antonija iz škole. No, nekoliko dana kasnije, nakon još jedne svađe sa suprugom, bijesno je ušla u ured ravnate- ljice Camelije. Bila je odlučna rastati se i preseliti Antonija.

“Moj muž je nezaposlen”, ljutito je rekla. “Nema dovoljno novca. Ne može uzdržavati obitelj. Uopće se ne zanima za nas.”

Ravnateljica Camelia suosjećala je s njezinom zabrinutoš- ću, ali ju je potaknula na strpljenje. U tom dijelu Rumunjske bilo je teško pronaći posao. Majka je shvatila da ravnateljica ima pravo. Počela je sve više prihvaćati mogućnost da se ipak ne rastavi. Zatim je, nakon još jedne svađe, otac nazvao rav- nateljicu telefonom.

“Moja supruga mi stalno govori da nemam dovoljno novca za obitelj i da se ne zanimam i ne brinem za njih”, rekao je.

Ravnateljica Camelia ga je ohrabrila da nastavi tražiti po- sao.

“Trebaš pronaći posao kako bi svojoj supruzi pokazao da si posvećen obitelji”, rekla je.

“Pa što onda?” rekao je. “Trebam li ići raditi samo zato što mi je ona to rekla?”

“Da”, odgovorila je. “Tvoja supruga zna potrebe vašeg dje- teta. Pronađi posao. Imaš dijete koje trebaš odgajati. Ti si odgovoran za njega.”

I tako se to nastavilo. Svaki put kad bi se posvađali, maj- ka bi došla u ured ravnateljice, a otac bi nazvao telefonom. Svađe su uvijek bile oko novca i očeve nezaposlenosti. Rav- nateljica Camelia nastavila je ohrabrivati majku da bude strp- ljiva, a oca da pronađe posao. Između svađa, braćni je par

slijedio njezin savjet i kod kuće nalazio nešto lijepo što bi rekli jedno o drugome.

Zatim je otac pronašao posao u Francuskoj. Preselio se tamo i počeo slati novac svojim u Rumunjsku. Majka je bila zadovoljna, ali joj je nedostajao suprug. Čovjek od kojega se nekoć željela rastati, sada joj je postao dobar prijatelj. Nakon dvije godine, kad je Antonio imao deset godina, majka ga je ispislala iz škole i preselila se s njim u Francusku kako bi ponovno ujedinili obitelj.

Dok su bili u Francuskoj, obitelj je ostala u vezi s ravnateljicom Camelijom. Antonio joj je nedostajao i nastojao je da je redovito zove. Ravnateljica Camelia saznala je da je obitelj pronašla crkvu u Francuskoj i počela je pohađati. Postajali su sve bliži — ne samo jedno drugome, nego i Bogu.

Obitelj se vratila u Rumunjsku kako bi Antonio mogao krenuti u šesti razred državne škole. On bi volio da se mogao vratiti u adventističku školu, ali ona je pružala obrazovanje samo do četvrtog razreda. Ravnateljica Camelia je i dalje njihova dobra obiteljska prijateljica. Kad god vidi oca u gradu, on joj se nasmiješi i kaže:

“Hvala vam, gospođice Camelia. Zbog vas nisam izgubio svoju obitelj.”

Dio darova trinaeste subote od ovoga tromjesečja pomoći će adventističkoj osnovnoj školi u Macei, u Rumunjskoj, da se proširi kako bi mogla primiti više djece. Hvala vam što namjeravate priložiti vaš velikodušan dar.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Rumunjsku na zemljovidu. Potom pokažite Maceu, grad u kojem se nalazi adventistička škola.
- ◆ Ta je škola osnovana 2011. godine, a 2025. imala je sedamdeset i dvoje učenika i predškolaca. Danas ima sedam učitelja koji rade puno radno vrijeme.

26. rujna 2026.

Hodanje vjerom, a ne gledanje

Rumunjska

Clara je živahna učenica, puna hrabrih i stvaralačkih zamisli. Iako ima samo jedanaest godina, s pouzdanjem kaže da Bog odgovara na sve njezine molitve. U školi koju pohađa postojala je potreba za učiteljem kojemu je engleski materinski jezik, dakle izvornim govornikom. Iz različitih razloga školska je godina započela, a nitko nije preuzeo tu ulogu. Clara se počela moliti za to, potpuno uvjerena da će se sve riješiti. Vrijeme je prolazilo, i činilo se da se nitko ne zanima za njihovu potrebu. Ali Clara se nije obeshrabrila, nego se nastavila moliti.

Na drugom kraju svijeta, u Australiji, mlada žena po imenu Andreea prisustvovala je duhovnom sastanku na kampiranju. Kad je jedna misionarska obitelj ispričala svoja iskustva, bila je duboko dirnuta. Jedna joj je misao došla na um, ali odlučila je ne djelovati prema njoj, jer joj se nije činilo da je pravi trenutak. Tek je započela novi posao, po prvi put je živjela sama, imala je stambeni kredit i uskoro je trebala započeti program stručnog usavršavanja. Očito, nije izgledalo kao pravi trenutak.

Ipak, dok je pregledavala Instagram stranicu VividFaitha, zastala je kod objava o misionarskim pozivima. VividFaith je online platforma Adventističke crkve, koja povezuje ljude s mogućnostima služenja, uključujući volontersku službu Adventističke crkve.

Andreea je kliknula na “sviđa mi se”, i vratila se svakodnevnom životu, ostavljajući te misli iza sebe.

Ali sjeme je već bilo posijano u njezinu srcu.

U međuvremenu se u Rumunjskoj Clara ustrajno molila i vjerovala. Nekoliko mjeseci kasnije, dok se Andreea odmarala

na plaži u Australiji, pregledavala je Instagram, kad ju je jedna objava VividFaitha pogodila poput munje — obavijest o misionarskoj prilici u Rumunjskoj, baš za osobu kojoj je engleski materinski jezik. Osjetila je da je taj poziv namijenjen upravo njoj, i val snažnog uvjerenja preplavio ju je i potaknuo da djeluje.

Ovo je ludo, pomislila je. Nema nikakvog smisla. Nisam spremna. Nisam osposobljena niti obučena za to.

Andreea i njezina obitelj odlučili su postiti i moliti se dva tjedna, tražeći od Boga posebno vodstvo. To je samo produbilo njezino uvjerenje da je Bog poziva u Rumunjsku.

Zato je poslala svoju prijavu.

Prošla su dva mjeseca — bez odgovora.

Andreea je osjetila olakšanje, misleći da je izbjegla veliku obvezu. Učinila je svoj dio time što se prijavila, ali nitko joj nije odgovorio. Možda Bog ipak govori da sada nije pravo vrijeme.

A onda je u rujnu primila elektroničku poruku, kao odgovor na svoju prijavu. Nakon razgovora s upravom škole, Andreea je mogla vidjeti da Bog djeluje iza pozornice. Vjerovala je da On sve nadzire i da je najbolje slijediti Njegov plan za njezin život.

Ipak, i dalje ju je brinulo mnogo nepoznanica: što učiniti s novim poslom, stambenim kreditom, životnim troškovima u Rumunjskoj i crkvenim odgovornostima. Taj teret bio je golem. Kroz suze je zamolila Boga za znak da je to doista Njegov plan. U istom trenutku osjetila je mir kakav nikada prije nije poznavala — nešto nadnaravno. Bio je to mir koji je nadilazio svaki razum.

U tom prijelomnom trenutku predala je sve svoje sumnje i prihvatila Božju volju za svoj život. Mjesec dana kasnije Andreea je sletjela u Rumunjsku, gdje je započela ono što ona danas naziva najljepšim razdobljem svojeg života.

Naučila je da, ako želiš da Bog djeluje kroz tebe, trebaš biti spreman, poslušan i radostan. Ona često kaže: “Bog od

tebe nikada neće tražiti da se nečega odrekneš, a da ti za-
uzvrat ne dà nešto bolje.”

Za Claru je to bio odgovor na molitvu, snažan podsjetnik da čak i dječja vjera može pokrenuti srca ljudi na drugom kraju svijeta. To je bila vrsta dokaza koji može ojačati djetetovu vjeru u Boga i potvrditi da On doista čuje molitve, bez obzira na godine molitelja. Za Andreeu je to bila odluka da slijedi Boga, koji uvijek ima najbolje nakane za naš život. Trebamo slijediti Njegove nakane jer, kako Andreea kaže: “Bog zna bolje od nas.”

Bog je pokretao Andreeino srce na drugom kraju svijeta, dok je Clara vjerno molila da učitelj ili učiteljica dođe u njezinu školu u Rumunjskoj. Tako je Andreea postala Clarina učiteljica i prijateljica.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Rumunjsku i Australiju na zemljovidu. Napomnite veliku udaljenost između tih dviju zemalja.

Projekti trinaeste subote sljedećeg tromjesečja

Sljedećeg tromjesečja bit će predstavljena Transeuropska divizija, a misijski projekti će uključivati:

- ◆ Središta utjecaja u svim adventističkim školama Britanske unije konferencija.
- ◆ Izgradnju nove crkvene zgrade, Zagreb, Hrvatska.
- ◆ Obiteljsko misijsko središte, Vantaa, Finska.
- ◆ Prvu adventističku školu, Poljska.

Činjenice iz Intereuropske divizije

Bugarska

- ◆ Bugarska ima 97 crkava, 113 malih skupina i 6.967 vjernika. Uz stanovništvo od 6.447.000, to znači jedan vjernik Adventističke crkve na svakih 925 Bugara.
- ◆ Glavna religija u Bugarskoj je kršćanstvo, pri čemu je sedamdeset posto stanovništva bugarske pravoslavne vjere. Oko jedanaest posto su muslimani, a vrlo mali postoci su katolici i protestanti. Oni bez religije ili neodlučni čine gotovo dvadeset posto stanovništva.
- ◆ Početkom 1890-ih se skupina njemačkih adventista, koji su se iselili iz njemačkih naselja u Rusiji, nastanila u Rumunjskoj. U blizini granice s Bugarskom širili su svoja vjerovanja među rumunjskim i bugarskim susjedima.
- ◆ Prva adventistička knjiga prevedena na bugarski i objavljena u Bugarskoj bila je knjižica *Put Kristu*, Ellen G. White, 1899. godine.
- ◆ Godine 1911. C. Motzer, pastor iz Njemačke, uspostavio je Bugarsku misiju. Do 1912. u Sofiji je osnovana crkva s osam vjernika.
- ◆ Adventistička crkva sedmoga dana službeno je priznata od bugarske vlade tek 1990. godine.
- ◆ Bugarska adventistička nakladnička kuća Nov život, osnovana je u glavnom gradu, Sofiji, 1992. godine.
- ◆ Glavni grad Bugarske je Sofija.
- ◆ Službeni jezik je bugarski.
- ◆ Valuta je lev (lav), podijeljen na 100 stotinki.
- ◆ Geslo Bugarske je: "Jedinstvo daje snagu."
- ◆ Nacionalna himna je "Mila rodina" ("Draga domovino").
- ◆ Rimsko Carstvo osvojilo je područje današnje Bugarske 45. godine.
- ◆ Kršćanstvo se počelo širiti u četvrtom stoljeću. Boris I. ukinuo je poganstvo 864. godine, omogućivši procvat pravoslavlja.

- ◆ Godine 1925. Grčka i Bugarska vodile su sukob nazvan “Rat zbog zalutalog psa”.
- ◆ Balkanske planine protežu se kroz Bugarsku od zapada prema istoku.
- ◆ Bugarska ima jednu od najbogatijih bioraznolikosti u Europi.
- ◆ Bugarska je peti najveći proizvođač ugljena u Europi.
- ◆ Najveći je svjetski proizvođač lavandinog i ružinog ulja.
- ◆ Bugarska narodna glazba ima vrlo prepoznatljiv zvuk, a koristi tradicijske instrumente poput gajdi.
- ◆ Bugarska kuhinja slična je balkanskoj (s jelima: banica, šopska salata, ljutenica).
- ◆ Potrošnja mesa niža je od europskog prosjeka.
- ◆ Najomiljeniji sport je nogomet.
- ◆ Dunav čini većinu sjeverne granice s Rumunjskom.
- ◆ Mnogi Bugari odmahuju glavom za “da”, a klimaju za “ne”.
- ◆ Bugari su prvi koristili ćirilicu.
- ◆ Bugarska je jedna od najstarijih europskih država.
- ◆ Najstariji stanovnici bili su Tračani.
- ◆ Područje Bugarske osvajali su Aleksandar Veliki, Rimljani, Bizant i Osmanlije.

Španjolska

- ◆ Španjolska ima 124 crkve, 38 malih skupina i 19.003 adventistička vjernika. To je jedan vjernik na 2.575 stanovnika.
- ◆ Iako se 52 posto Španjolaca izjašnjava katolicima, samo 17 posto aktivno živi vjeru, a 44 posto su nevjernici.
- ◆ Godine 1903. braća Bond došla su iz Kalifornije u Kataloniju i otvorila adventističku školu.
- ◆ Prvi opći sabor misije održan je 1910. godine.
- ◆ Nakladnička kuća u Barceloni osnovana je 1915. godine.
- ◆ Prije 1978. godine adventisti su mogli biti zatvoreni zbog vjere tijekom vojne službe.
- ◆ Glavni grad je Madrid.

- ◆ Geslo: “Plus ultra.” (“Dalje od toga.”)
- ◆ Himna: “Marcha Real”.
- ◆ Govori se španjolski i regionalni jezici — katalonski, baskijski i slično.
- ◆ Valuta je euro.
- ◆ Naziv Španjolska vjerojatno znači “zemlja zečeva”.
- ◆ Španjolska se nalazi na Pirenejskom poluotoku.
- ◆ Nacionalni park Doñana ima bogat životinjski svijet.
- ◆ Kršćanstvo su u Španjolsku donijeli Rimljani.
- ◆ Godine 1492. kršćani su osvojili muslimanska područja.
- ◆ Flamenco i fandango su važni plesovi.
- ◆ Ratoncito Pérez je “zubna vila”.
- ◆ Sagrada Familia je znamenita katedrala u Barceloni.
- ◆ Španjolska ima pedeset mjesta pod zaštitom UNESCO-a.
- ◆ Najviša planina je Teide (na Kanarima).
- ◆ Ljudi imaju po dva prezimena.
- ◆ Španjolska je najveći proizvođač maslinova ulja.
- ◆ Poznata jela su paella i tapas.
- ◆ Tapas znači “pokriti”.
- ◆ Madrid je glavni grad od 1561. godine.
- ◆ Tradicija: dvanaest grozdova za sreću na Novu godinu.
- ◆ Poznati slikari: El Greco, Picasso, Dalí, Miró, Velasquez...
- ◆ Najomiljeniji sport je nogomet.
- ◆ Olimpijske igre 1992. godine održane su u Barceloni.

Austrija

- ◆ Austrija ima 60 adventističkih mjesnih crkava i 4.419 adventističkih vjernika.
- ◆ Oko osamdeset posto stanovnika su kršćani.
- ◆ Prvo adventističko krštenje bilo je 1895. godine.
- ◆ Prva crkva osnovana je 1903. godine.

- ◆ Prvo krštenje u Austriji bilo je u Beču.
- ◆ Domaći pastori školovani su zbog opasnosti od protjerivanja stranaca.
- ◆ Škola Bogenhofen nalazi se u Austriji.
- ◆ Glavni grad je Beč.
- ◆ Četvrtina stanovništva živi u Beču.
- ◆ Susjedi: Njemačka, Italija...
- ◆ Službeni jezik je njemački.
- ◆ Valuta je euro.
- ◆ Hallstatt je poznat po rudnicima soli.
- ◆ Karlo Veliki donio je kršćanstvo u Austriju.
- ◆ Njemačka je zauzela Austriju 1938. godine.
- ◆ Austrija je dom klasične glazbe (Mozart...).
- ◆ Herbert von Karajan bio je poznati austrijski dirigent.
- ◆ Sigmund Freud bio je Austrijanac.
- ◆ Velik dio zemlje čine Alpe.
- ◆ Više od pola struje dolazi iz hidroenergije.
- ◆ Beč se na njemačkom zove Wien.
- ◆ Poznata jela: zaherica i štrudla.
- ◆ U narodu su omiljeni zimski sportovi.
- ◆ Šume pokrivaju velik dio zemlje.
- ◆ Životinje: medvjedi, orlovi, divokoze...
- ◆ Nibelungenlied je napisan u Austriji.
- ◆ Glumac Arnold Schwarzenegger rođen je u Austriji.
- ◆ Eisriesenwelt je najveća ledena špilja.

Rumunjska

- ◆ Rumunjska ima 1.068 crkava i 61.168 adventističkih vjernika.
- ◆ To je jedna od najreligioznijih zemalja u Europi.
- ◆ Adventizam je donio M. B. Czechowski.

- ◆ Czechowski je propovijedao u Rumunjskoj od 1868. do 1869. godine.
- ◆ Adventizam je ušao u Transilvaniju 1890. godine.
- ◆ Stalni rad započeo je 1904. godine u Bukureštu.
- ◆ Glavni grad je Bukurešt.
- ◆ Službeni jezik je rumunjski.
- ◆ Valuta je leu.
- ◆ Naziv zemlje dolazi od riječi "Rim".
- ◆ Rimljani su osvojili Dakiju.
- ◆ Veliki raskol doveo je do pravoslavlja.
- ◆ Država je nastala 1858. godine.
- ◆ Komunizam je trajao do 1989. godine.
- ◆ Karpati prevladavaju krajolikom.
- ◆ Poznati dvorci uključuju i Drakulin dvorac.
- ◆ Tradicionalna nošnja se i dalje koristi.
- ◆ Rumunjska je veliki proizvođač šljiva.
- ◆ Rumunjska kuhinja uključuje variva, sarmu i slično.
- ◆ Najomiljeniji sport je nogomet.
- ◆ Nacionalna životinja je ris.
- ◆ Nacionalni cvijet je božur.
- ◆ Nacionalna ptica je zlatni orao.
- ◆ Himna: "Probudi se, Rumunju!"
- ◆ Nacionalni dan je 1. prosinca.
- ◆ Parlament u Bukureštu je među najvećima u svijetu.
- ◆ Europski bizon vraćen je u Rumunjskoj u prirodu.
- ◆ Rumunjski ovčarski psi su posebna vrsta psa.

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com